

[Himmelstrup.]

i toldloven af 1924: at vi anser alt dette for — hvad skal jeg sige, sympatisk er ikke et tilstrækkelig stærkt udtryk — at være et skridt i den rigtige retning, men kun et lille skridt. Der er imidlertid enkeltheder deri, som jeg slet ikke har kunnet komme ind på her, men som vi kan behandle og gennemgå i det udvalg, jeg går ud fra vil blive nedsat; men vi må være klar over, at det haster, for hvis jeg ikke husker fejl, skal disse traktater være færdige inden 30. april.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg har ikke svaret det ærede medlem hr. Himmelstrup, fordi jeg anså det for overflødigt. Det er ganske klart, at jeg ikke i mine administrative foranstaltninger vil gå videre, end at jeg føler mig i overensstemmelse med rigsdagen. Det er en selvfølge.

Ole Bjørn Kraft: Der har under denne debat fra forskellige sider både fra regeringens, fra det radikale venstres og venstres side været rejst spørgsmål om berettigelsen af at fremsætte en konservativ dagsorden i tilknytning til Ancey-sagen. Heroverfor vil jeg for det første sige, at den erklæring, som den højtærede økonomiminister fremsatte, da nationalbudgettet blev offentliggjort, efter vor opfattelse var så kategorisk og af en så betydningsfuld karakter, at det måtte være rimeligt for et politisk parti, der har en helt anden opfattelse af den økonomiske politik, end regeringen har, at benytte den første rimelige lejlighed, der bød sig, til at tage afstand fra denne erklæring og med de parlamentariske midler, der stod til vor rådighed, søge at standse en politik, vi finder er farlig for landets økonomiske udvikling.

Dernæst er der det yderligere at sige til denne sag, at alle de ærede ordførere fandt det fuldstændig rimeligt også for deres vedkommende at drage spørgsmålet om nationalbudgettet og økonomiministerens udtalelse ind i debatten, de fandt, at det var en helt rimelig lejlighed til at diskutere denne sag under behandlingen af Ancey-protokollen; og at der så skulle være forskel mellem at ende sine betragtninger med en dagsorden og føre hele diskussionen og også de politiske angreb frem, det må de ærede medlemmer undskylde mig, det er for kunstig en betragtning. Det viser blot, at de ærede medlemmer er blevet ubehageligt berørt af denne dagsorden, den er kommet dem på tværs, den generer dem, derfor finder de på sådanne synspunkter.

Det er under alle omstændigheder akkurat lige så berettiget at tale om den økonomiske

politik — og det er de ærede medlemmer i virkeligheden enige med os i — under behandlingen af denne sag, som dog har nøje tilknytning til liberaliseringen i Europa, som at gøre det under vareforsyningslovens behandling, som de ærede medlemmer præferer, at de vil. Det, der er det centrale i problemet, er spørgsmålet om pengepolitikken. Det, der er det centrale, er spørgsmålet om at tilvejebringe forudsætninger for en fortsat liberalisering. Det er ikke, som nogle medlemmer synes at mene, spørgsmålet om omfanget af en friliste eller frilistens udseende, der er det afgørende spørgsmål, som vi her debatterer. Det afgørende spørgsmål er, om vi vil være i stand til at fortsætte med handelens frigørelse under de forudsætninger, som nu eksisterer, om det ikke er vor pligt gennem vor økonomiske politik at tilvejebringe forudsætninger for at kunne føre handelens frigørelse videre, eller som „Berlingske Tidende“ så fuldstændig rigtigt udtrykker det i sin ledende artikel i morges, med god samvittighed at kunne sige ja til frilisten. Når en udvidelse er en nødvendighed — og jeg tror, at den økonomiske udvikling i Europa, som vi vil være med i, den politiske baggrund, vil gøre det til en nødvendighed for Danmark at søge at komme med i denne frigørelse —, så er spørgsmålet, om vi har ført en sådan politik, at vi gennem den hindrer ulykkelige økonomiske følger for landet. Det er det centrale spørgsmål, og det er det lige så fuldt berettiget at tale om i forbindelse med den sag, der her foreligger, som det er at tale om den i forbindelse med vareforsyningsloven, thi pengepolitikken og frilistespørgsmålet er to siamesiske tvillinger, der ikke kan skilles ad.

Vi mente, og vi mener, at tiden har hast. De stadige udskydelser forværrer kun Danmarks økonomiske situation, og derfor har vi ingen tillid til og ingen tro på det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards „vent-og-se-politik“ — for det var jo det, der var hovedindholdet af det ærede medlems tale. Man ville sådan tage sagerne lidt efter lidt, ville vente og se, hvordan det gik; når vi så nåede frem til forhandlingerne i Paris i juli, kunne vi se, hvordan situationen var. Nej, denne politik er alt for micawbersk til, at den kan tages som udtryk for et positivt svar på de krav, tiden stiller til Danmark; thi hvis man venter og intet foretager sig, så bidrager man måske til at umuliggøre den politik, som man ellers ville have ført.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har givet en skildring af, hvad den konservative økonomiske politik efter hans opfattelse vil føre til: kreditstramning, højere